

смисль пиатъ тия нѣща за живота? Ако смисльтъ на живота е въ това, да живѣемъ, то и руситѣ пматъ думата „животъ“, но подѣ животъ тѣ разбиратъ своето благоутробие. Ние казваме: да живѣемъ, но руситѣ, като кажатъ „вотъ животъ!“ — подѣ тия думи тѣ подразбиратъ онѣзи хубави пражоли посипани съ малко червенъ пиперецъ и отгорѣ съ онова старо шесть годишно винце. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: това не е сериозно. Че кои нѣща сж сериозни? Азъ мога въ единъ моментъ да ви направя сериозенъ. Какъ? Ще ви кажа: знаешъ ли, че жена ти падна и умрѣ. Какъ! Веднага се стресвашъ. Знаешъ ли, че синътъ ти, който е студентъ нѣкъдѣ въ странство, падналъ отъ третия етажъ, и си строшилъ главата! Ти веднага скачашъ и отивашъ да провѣришъ, дали е вѣрно това нѣщо. Сериозенъ ставашъ. Тази сериозность има ли смисль, на мѣстото си ли е? Питамъ: ние, които се безпокоимъ цѣль день, тичаме налѣво-надѣсно, нагорѣ-надолу, има ли смисль тази сериозность? Нѣкой казва: жена ми умрѣ. Ами че твоята жена бѣше направена отъ ледъ и се стопи. Ами че тя бѣше едно цѣвнало цвѣте и увѣхна, та какво отъ това? Ами че тя бѣше единъ плодъ още зеленичтъкъ, сега зрѣе нѣкъдѣ и като узрѣе, ще ти каже, кждѣ да отидешъ да я откъснешъ, да я изядешъ, и ще видишъ колко е сладка. Казвате: този човѣкъ ни забавлява. Ами вие не се ли забавлявате? Седите цѣль день съ перото си прѣдъ тевтеритѣ си църъ-църъ-църъ. Казвате: нѣма смисль да се проповѣдва. А има смисль да седите цѣль день прѣдъ тевтеритѣ си и да ровите въ тия